

Кирил Христов

Жени и вино! Вино и жени

I

Прости мъртвило, роден край, прости!
Пред мене нов живот се днес открива,
с нов трепет се сърцето ми опива,
и моят дух неударжим лети
към щастие – към бури и вълнения?
Пиян съм аз от моите младини!
Тъй хубаво е всичко окол мене!
Жени и вино! Вино и жени!

II

Колиба кривнала е вашият храм,
кандило слънцето ви е... – Плъзнете
по призраци, а мене оставете
да поживея, както аз си знам:
в безумства и в вихрени наслади!
И погребалният ми ли чуите звън,
не ме окайвайте, че сили млади
прахосал съм: то беше дивен сън!

III

О, нека отлети живот крилат –
ала със пълна чаша във ръката,
кога тъй сладостно шуми главата,
когато цял е в рози Божий свят!
И нека отлежала се отпусне
на топломраморните й гърди,
несвестно нека шепнат бледни устни:
– Ах, тихичко ми пей, не ме буди!...

1897, 1939

КРАЙ

© 1897 Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6992>]